

РЕШЕНИЕ

№ 1027

гр. София, 01.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Д СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Здравка Иванова

Членове: Наталия П. Лаловска
 Десислава Алексиева

при участието на секретаря Екатерина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Здравка Иванова Въззивно гражданско дело
№ 20211100513504 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С решение № 20133866/07.06.2021 г. на СРС, 125 с - в, по гр. д. № 9069/2020 г. М. А. М. ЕГН *****, чрез особен представител адв. М. Д., е осъден да заплати на ЗК „У.“ АД, ЕИК ****, на основание чл. 274, ал.1, т.1, пр.1 и ал.2 от КЗ (отм.) сумата от **15 043, 46 лв.** - представляваща обезщетение за имуществени вреди, заплатено на увредено лице, претърпени в резултат от ПТП, настъпило на 23.06.2013 г. в гр. Русе по вина на М. М., управлявал л. а. Волво с рег.№ **** ВВ с концентрация на алкохол над допустимата по закон и без свидетелство за управление на МПС, заедно със законната лихва от предявяването на иска 16.09.2019 г. до плащането и на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД - сумата от 1 918, 04 лв. обезщетение за забава за период 15.06.2018 г. до 16.09.2019 г., както и разноски по делото от 1 647, 88 лв.

Срещу решението е подадена въззивна жалба от ответника М. А. М., чрез особения му представител, в която се поддържа, че решението е незаконосъобразно, необосновано и постановено в нарушение на материалния и процесуален закон. Съдът не е съобразил, че ПТП е настъпило в Румъния и пострадалото лице е румънски гражданин, застраховано в ЗК „У.“ АД със седалище в Румъния, където са отстранени повредите по МПС в оторизиран сервиз. Поддържа, че неправилно е определен размера на обезщетението, присъдено в полза на ищеца. Сочи още, че СРС не е съобразил възражението на ответника, че вземането е погасено по давност, тъй като от датата на ПТП са изминали повече от 8 години. Моли да се отмени решението, а исковете се отхвърлят изцяло.

Въззиваемата страна – ищецът ЗК „У.“ АД, оспорва жалбата в писмен отговор по реда на чл. 263 ГПК. Поддържа, че решението е обосновано и законосъобразно,

постановено при правилно приложение на материалния и процесуален закон и при съобразяване на събраните по делото доказателства. Сочи, че ищецът е заплатил обезщетение на увреденото лице на 26.01.2018 г., а исковата молба е подадена на 16.09.2019 г., поради което претенцията на погасена по давност. Позицията се на чл. 378, ал. 6 КЗ и пар. 31 от КЗ. Според последния давността, за почнала да тече при действието на отменения КЗ се прилагат разпоредбите на чл. 378, ал. 1-6 и чл. 379 от КЗ. Освен това в отговора на исковата молба не е направено възражение за погасяване по давност, а направеното едва в първото съдебно заседание възражение е преклудирало. Сочи, че по делото са представени всички изискуеми за разрешаване на спора документи, които касаят основателността на претенцията. Поддържа, че решението е постановено след правилна преценка на събрания в производството доказателствен материал и съобразно заключението на САС, което е било обосновано и е определило стойността на ремонта на увреденото МПС по седни пазарни цени към датата на ПТП. Определеното от вещото лице обезщетение дори надхвърля изплатеното от застрахователя. Моли да се остави жалбата без уважение и да се потвърди изцяло решението. Претендира разноски в производството.

Съдът като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира следното :

Според уредените в чл. 269 ГПК правомощия на въззивния съд, той се произнася служебно по валидността на цялото решение, по допустимостта в обжалваната част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата и следи само за приложението на императивните материално правни норми.

Въззивният съд намира, че обжалваното решение е валидно и процесуално допустимо с оглед изразеното срещу него недоволство. При постановяване на решението не са допуснати нарушения на императивни материално правни норми.

СРС е обсъдил всички събрани по делото писмени доказателства, като е изложил установената въз основа на тях фактическа обстановка, която въззивният съд не намира основание да преповтаря изцяло, а препраща към нея, съобразно възможността, предвидена в чл. 272 ГПК.

СРС се е произнесъл по искове с правно основание чл. 274, ал. 1, т. 1 КЗ (отм.) и чл. 86, ал. 1 ЗЗД. Към случая ще се приложат нормите на КЗ от 2005 г., който е отменен с § 34 от ПЗР на новия КЗ (приет с ДВ, бр. 102 от 29.12.2015 г., в сила от 01.01.2016 г.), но действа към момента на ПТП – 23.06.2012 г.

Относно доводите за необоснованост на решението, въззивният съд споделя изводите на СРС, че съгласно чл. 274, ал. 1, т. 1 от КЗ (отм.), освен в случаите по чл. 227 КЗ (отм.), застрахователят има право да получи от застрахования платеното от застрахователя обезщетение, когато застрахованият при настъпването на ПТП е управлявал моторното превозно средство след употреба на алкохол с концентрация на алкохола в кръвта над допустимата по закон норма. Правото на застрахователя по застраховка „гражданска отговорност“, регламентирано в чл. 274, ал. 1, т. 1 от КЗ (отм.), е по своя характер регресно право. То може да се упражни едва след възстановяване на сумата, платена по застраховка „Каско“ от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ на виновния за ПТП водач. От този момент застрахователят по ГО встъпва в регресното право срещу виновния водач, управлявал МПС след употреба на алкохол над допустимата в закона норма. С плащането той упражнява своето право, произтичащо от закона.

В случая, с определението по чл. 140 ГПК и с доклада по делото, който е приет

без възражения от страните, е отделено за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че за л. а. Волво С 40“, с рег. № Р **** ВВ е било налице валидно застрахователно правоотношение към датата на ПТП – 23.06.2013 г., по което гражданската отговорност на ответника е покрита от ищеца - застраховател, както и че на 15.05.2018 г. ответника М. е получил регресна покана от ищеца за заплащане на сумата от 15 043, 46 лв.

Според протокола, съставен на 23.06.2013г. от младши- автоконтрольор при ОДП, ПТП е посетено на място от актосъставителя. В протокола за ПТП изрично е отбелязано, че след проверка на ответника с алкотест – дрегер е установена концентрация на алкохол от 1, 7 промила.

Представен е АУАН от същата дата, и наказателно постановление от 03.07.2013 г., с което е прието, че М. А. е управлявал МПС без СУМПС, като административното производство по отношение на констатираното съдържание на алкохол в кръвта над допустимото (над 0, 5 промила), е прекратено, за образуване на БПП, което наказателно постановление е влязло в сила на 13.09.2013 г. Освен това, от писмо на МВР, СДВР - Русе от 11.3.2021 г. до ищеца се установява, че по НОХД № 778/2014 г. на РС - Русе, М. А. М. е сключил споразумение, за деяние по чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП, за което е лишен да управлява МПС за срок от 17 месеца.

Възраженията на особения представител на ответника за ненадлежност на установяването на алкохолното съдържание в кръвта са неоснователни. Съгласно императивното изискване в чл. 8 на Наредба № I-167 от 24.10.2002 г. за условията и реда на взаимодействието между органите на МВР и застрахователните компании (отм. ДВ. бр. 69 от 19. 08.2014 г., но действаща към датата на процесното ПТП), при ПТП задължително се извършва проверка за алкохол и други упойващи вещества с технически средства, като резултатът от тази проверка се отразява в протокола.

Настоящият състав приема, че протоколът за ПТП представлява годно доказателствено средство, като официален свидетелстващ документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК и се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила за обстоятелствата, които длъжностното лице е възприело непосредствено при посещение на местопроизшествието. Освен това, както приема и СРС, според разпоредбата на чл. 300 ГПК, присъдата е задължителна за гражданския съд относно всички въпроси, свързани с извършване на деянието, вината и съставомерните вреди.

Доколкото не е установено нищо различно в производството, следва да се приеме, че употребата на алкохол с концентрация над допустимите норми от страна на ответника, е установена по делото.

В заключение и като съобрази доказателствата въззивният съд споделя изводите на СРС, че в производството се установяват изискуемите предпоставки за ангажиране регресната отговорност на причинителя на вредата към застрахователя по „гражданска отговорност“ на МПС, установени в чл. 274, ал. 1, т. 1 от КЗ (отм.).

В производството са установени и предпоставките по чл. 45 ЗЗД за ангажиране отговорността на ответника : противоправно поведение, вреди и причинна връзка между противоправното поведение на ответника и твърдените от ищеца претърпени вреди. Следва да се посочи, че вината се предполага до доказване на противното, а той не е провел насрещно доказване, с което да обори презумцията за виновно причиняване на вредата.

Освен, че се предполага до доказване на противното, вината на водача на л. а. Волво - ответникът М. М., се установява и от споразумението по НОХД. Механизмът

на произшествието е установен от писмените доказателства и от неоспорената от страните и приета от СРС съдебно - автотехническа експертиза. Според нея водачът на л. а. „Волво С 40“ предприема маневра изпреварване на движещия се пред него л. а. „Фолксваген Пасат“, навлиза в лентата за насрещно движение и реализира ПТП в насрещно движение се л. а. Фолксваген, който, вследствие на удара, напуска пътното платно в дясно по посока на движение, навлизайки в залесената зона до платното. В производството не се установява, нито се твърди водачът на л. а. Фолксваген да е причинил ПТП или да е допринесъл за настъпването му. Според САТЕ щетите по л. а. „Фолксваген пасат“ са в пряка причинна връзка с ПТП от 23.06.2013 г.

В случая водачът – ответник М. М. е допуснал нарушение на правилото на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП (в редакцията към момента на ПТП), според което на водача на пътното превозно средство е забранено да го управлява под въздействие на алкохол, наркотици или други упойващи вещества. Следва да се има предвид, че след изменението на ЗДвП не е предвиден никакъв толеранс за водачите, т. е. всяко управление на МПС със съдържание на алкохол, независимо от концентрацията, е в нарушение на ЗДвП.

В заключение следва, че са установени противоправно поведение на ответника, вредите и причинно - следствената връзка между тях, както и фактът, че делинквентът е управлявал увреждащия автомобил след употреба на алкохол, с концентрация от 1, 7 промила.

Относно размера на вредите :

Съгласно разпоредбите на чл. 208, ал. 3 и на чл. 274, ал. 2 КЗ (отм.) застрахователното обезщетение трябва да бъде равно на размера на вредата към деня на настъпване на събитието, а по аргумент от разпоредбата на чл. 203, ал. 3 КЗ (отм.) размерът на вредата в хипотезите на частична повреда на застрахованото имущество, каквато е настоящата, се съизмерява с възстановителна стойност на имущество от същия вид, в това число всички присъщи разходи за доставка, ремонт и други, без прилагане на обезценка, по средни пазарни цени към момента на застрахователното събитие.

Според заключението на САТЕ действителните щети по л. а. „Фолксваген Пасат“, по средни пазарни цени към датата на ПТП, са в размер на сумата 25 540, 66 лв. Вещото лице е определило, че стойността на вредите по Методиката към Наредба № 24/2006 г., с приспадане на съответния коефициент на овехтяване, е в размер на 15 422, 94 лв. Тъй като размерът претендиран от застрахователя е 15 043, 46 лв., основателно искът е уважен изцяло.

В съответствие с процесуалния закон СРС не е разгледал възражението за погасяване претенцията по давност, което е било направено несвоевременно от особения представител на ответника - след срока за отговор по чл. 131 ГПК.

Доколкото това е основно възражение и във въззивното производство, съдът намира за необходимо да отбележи единствено, че дори да беше своевременно направено, то щеше да е неоснователно. Практиката на съдилищата, която се споделя и от въззивния съд, е категорична по въпроса, че процесното регресно притезание е изискуемо от момента на плащането на застрахователното обезщетение в полза на застрахователя по имуществената застраховка. От този момент започва да тече срокът на погасителната давност за упражняване на правото. Доколкото в приложимия КЗ (отменен) не е предвидена друга специална норма, за продължителността на погасителната давност, следва да се приложи общата 5 - годишна давност за вземането

по чл. 110 от ЗЗД. (в този смисъл решение № 147 от 12.11.2014 г. по т. д. № 3708/2013 г. по описа на ВКС, ТК, II т. о., т. 14 от ППВС № 7/1977 г. ПП № 7/77/04.10.1978 г. на ВС). Тъй като плащането е извършено на 29.01.2018 г., а исковата молба е предявена на 16.09.2019 г. вземането не е погасено и по давност.

По иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД : Ответникът не е изложил никакви конкретни съображения срещу решението в тази част, поради което настоящият състав се солидаризира с изводите на СРС за дължимост на лихвата за забава и нейния размер и препраща към тях на основание чл. 272 ГПК.

Доколкото изводите на настоящият състав изцяло съвпадат с тези на СРС, решението следва да се потвърди. Включително в частта по разностите, присъдените в полза на ищеца.

По разностите пред СГС :

Предвид изхода от спора, в полза на ищеца следва да се присъдят и разноски за СГС - юрисконсултско възнаграждение от 100 лв. и депозит за особен представител на ответника от 259, 72 лв., на основание чл. 78, ал. 1, вр. с ал. 8 и ал. 6 ГПК.

Воден от горното, Софийският градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение № 20133866/07.06.2021 г. на СРС, 125 с - в, по гр. д. № 9069/2020 г.

ОСЪЖДА М. А. М. ЕГН ***** с адрес по делото гр. София, ж. к. ****, чрез особен представител адвокат Д., да заплати на ЗК «У.» АД ЕИК **** с адрес : град София, бул. **** разноски за СГС в размер на 100 лв. юрисконсултско възнаграждение и 259, 72 лв. за особен представител, на основание чл. 78, ал. 1, вр. с ал. 8 и ал. 6 ГПК.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване, на основание чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____